

Bir İntihar Mektubu

– Furkan Enes ABÇA - Sadraz · 15 Ocak 2026

Yazmak istiyordum, acılarımı dindirmek için. Elime yalnızca kağıt kalem almış, başka hiçbir şey almadan dışarı çıkmıştım. Havanın soğuk olduğunu da ancak şu an, ellerim mosmor bir şekilde bir veda mektubu karalarken anladım. Biraz daha yazarsam ellerimi hissetmeyecektim belki de. Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuşturup az da olsa ısınmalarını sağlayacaktım. Ellerimi ısıtsam ne yazar, bacaklarım üşümüyor muydu sanki? Kalktım, kağıtlarımı ve kalemimi ellerimin yanına, cebime sıkıştırdım. Masanın etrafında tavaf ediyordum adeta. Ama hâlâ daha üşüyordum. Üşüyordum, ama nasıl? Deliler gibi titreyerek, vücudumda kalbim hariç hiçbir uzvumu hissetmeyerek. Isınmanın tek yolu o sıcak günleri hatırlamak, onunla geçirdiğim güzel anıları yad etmektir. Belki de buna mecburdum.

Onun hayali, ne kadar güzeldi. Hayali bile... İnsan hiç gözlerini kapatmadan güzel bir şey düşleyebilir mi? Düşleyemez elbet, ben de düşlemiyorum ki. İşte orada, kedi yavrularını seviyor. Hayır, hayır burada. Mahallenin çocuklarına şeker dağıtıyor. Sanırım şimdi de şurada, yeni bir fidan dikeyor. Kısacası bu parkın her yerinde. Siz her ne kadar görmesiniz de bu böyle. Peki ya neden, neden gördüğüm halde ona her dokunmaya çalıştığımda ellerimin arasından kum taneleri gibi akıp gidiyordu. Yoksa ben bir çölde miydim? Bütün bu gördüklerim de bir serap mıydı? Bilmiyorum, zaten onu ilk gördüğüm günden beri doğru düzgün hiçbir şey bilmiyorum ki...

–Hayırdır, kaç gündür gözük müyorsun ortalıkta? Kahveye de uğramaz oldun. Yalnızca kafa sallayabildim, hiçbir şey yok demeye vakit bile bulamadan çekti beni kolumdan. Ben de tıpış tıpış peşinden yürüdüm. Zaten başka yapabileceğim bir şey de yoktu. Kahveye girince iki çay söyleyip herkesten uzak bir köşeye geçtik. Burası güzeldi, burası sessiz ve sakindi. Koskoca kainatta mektubumu tamamlayabileceğim tek yer burasıydı hatta belki de. Elimi cebime attım, lakın yoktu. Daha bugün sol cebime koyduğum kağıt kalem, kanatlanmış uçmuştu sanki. Acilen çıkıp bulmalıydım kağıtlarımı, izin istemeye utanıyordum ama. Hâlimi anlamış olacak ki sol elini omzuma attı. Tam bu esnada çaylarımız gelmişti, omzumdaki elini çekmeden sağ eliyle ufak bir yudum aldı çayından veya yalnızca içmiş gibi yaptı. Hiç konuşmadan dimdik gözlerime bakıyordu, konuşmak zorunda hissediyordum kendimi. Bir anlık tek bir kelime çıktı ağızımdan:

– Abi...

Konuşmuyor, yalnızca seni dinliyorum dercesine gözlerime bakıyordu. Gözlerinde hiçbir duygu emaresi yoktu veya saklamasını çok iyi biliyordu.

– Abi, çok önemli bir şey düşürmüşüm de, ayıp olmazsa onu aramaya çıkabilir miyim?

Yavaşça elini omzumdan çekti, çayından Bir yudum aldıktan sonra:

"– Hele bir çayını içseydin ya." dedi.

Ağzımı açıp bunun benim için bir ölüm kalım meselesi olduğundan bahsedecektim ki höpürdeterek içtiği çay bütün hevesimi kırmıştı. Öyle olsun dedim içimden, çayı kafama diklememle bardağın yarısını bitirmem bir oldu. Terden sıırıslam olduğumu hissettim bir anlığına. Ama hava serindi. Terlediğim falan da yoktu zaten, aksine üşüyordum. Yarısını içtiğim küçük çay bardağını iki elimin arasına alıp ısıtmaya çalışıyordum kendimi. Çay bardağından çıkan buharlar beni o günlere götürmüştü tekrardan. O sıcak, duygu dolu günlerimize... Fakat fazla sürmedi. Geri kalan çayı da bir yudumda içtim. Ağzım haşlanmıştı resmen. Cebimden bozuk para çıkarmaya yeltenecektim ki sertçe kolumu tutup alaycı bir azarlama ile kovdu beni. Teşekkür bile edemedim çünkü bulmalıyım o kağıtları, bir başkasının -onun- eline geçmeden.

Parka doğru koşmaya başladım. Aklım, kalbim, hayalim, her şeyim yalnızca o kağıtlara odaklıydı şu an. Aklım başımdan gitmişti. Ne sağıma ne de soluma bakıyor, yolun ortasına bodoslama atlıyordum. Parka kadar sağ salim gelebildiysem Allah korumuştur yani. Parkın girişindeydim, birisi hafif sesle bir şeyler okuyordu. Dokunsalar ağlayacak gibiydi sesi. Biraz daha yaklaşıncaya tanıdım sesin sahibini. Bir bülbüldü bu, gülüne ağıt yakan. Bir hafif rüzgardı, çiçeğini okşayan. Bir melekti, ölüm fermanımı okuyan. Çok geç kalmıştım, dizlerimin üstüne çöktüm ve nemli gözlerle dinlemeye başladım o lanet mektubu. Son kez dinleyecektim bu sesi belki de. Benim için son kez çağlayacaktı bu ırmak.

"Bir kış günüydü. Sokaklarda dizime -senin ise dizinin biraz daha üstüne- gelecek kadar kar vardı. Yalnızca ana yollar kürenmiş, kürenen karlar da yol kenarlarında birikmişti. Gökyüzünde güneş, yer yüzünde ise senin o güzelim yüzün parlıyordu. Gözümü alanın hangisi olduğuna karar vermek çok zordu. Derken kafama sert gibi kartopu geldi. Acilen intikamı almalıyım senden. Elime aldığım bir avuç karı sıkıştırmaya tenezzül bile etmeden kafana bocalayacaktım ki... Gözlerini gördüm. Ürkek bir ceylan yavrusu gibi yalvarırcasına bakıyordun bana. Gözlerini gördüm, o yeşil gözlerini... O gözlerde ağaçlar gördüm; upuzun, dalları çiçeklerle ve cıvı cıvı kuşlarla bezeli. O gözlerde cenneti gördüm; içinde ırmaklar akıyor, minik yavru kediler çayırlarda koşuyor, kelebekler renk renk çiçeğe konuyordu. Daha pek çok şey gördüm o gözlerde ama asıl gerçeği hiç göremedim.

Sevmiyordun belki de en başından beri, peki sevmediğin halde niye seviyor gibi yapmıştın? Acı çekmemden zevk mi alıyordun?

Yazmalıydım, bütün bu duygularım da benimle intihara kalkışmamalıydı. Duygularım ölemezdi, bunu herkes bilmeliydi. Veyahut sadece sen bilmediyin, sadece sen..."

"Sadece sen..." Derken tutamadı hıçkırıklarını, gözyaşları bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı. O ağladıkça ben ağlıyordum. Gitmeliydim buralardan. Yazdıklarımı gerçek sanmalıydı. Nasıl olsa dileğime kavuşmuştum. Duygularım hâlâ daha dipdiri idi ona karşı, yalnızca ben ölmüştüm. Yalnızca ben ölecektim, yalnızca ben ve yalnızca onun için.

13.02.2024